

Fw: GENERALI S NARODOM - ZECEVI POBJEGLI KAO I U OLUJI (3)

On Tuesday, November 19, 2013 6:42 AM, josip pecaric <pecaric@element.hr> wrote:

GENERALI S NARODOM - ZECEVI POBJEGLI KAO I U OLUJI (3)

Moram priznati kako se slazem s Milanovicem kako jucer u Vukovaru nije bilo podjele. Naime, jedan sudionik Kolone rekao im je:

“Neka sacekaju dok prodju Hrvati!!!”

Nekako me to jako podsjeća na moje tvrdnje o Jugoslavenima – pokvarenim cetnicima, zar ne?

Josipovic (vjerujući u namjestene ankete o svojoj popularnosti) je na TV-u rekao kako su ga mnogi zvali i rekli das u “slucajno” bili u Koloni Hrvata. Sto je sigurno – sigurno je. Bili su s narodom, a cuvaju I posao ☺

Strasna mu je spoznaja kako su jucer u Vukovaru ti gadni Hrvati propustili priliku pomiriti se s Pupovcem I njima. Pa kako ti gadni Hrvati misle da oni dalje sprovode Velikosrpski Memorandum 2 kada su tako negostoljubivi prema njima

Kazu mogli su to sve srediti s policijom. Da, a sigurni su da bi ovi isli na 100.000 Hrvata. “Sigurni” su da bi hrvatski policajci isli na kolonu s HRVATSKIM GENERALIMA, a ne s njima.

Jos I da povjerujemo zecevima. Uvijek me iznova podsjetite na Matu Mestrovica, koji je poslije Oluje iz njihovih redova u Hrvatskom saboru presao u Tudjmanove rekavsi kako je bio sokiran cinjenicom da se vodeci ljudi oporbe (lijeve) nisu radovali Oluji.

Ili kako je krenula nova agresija na Vukovar. Milanovicu su to sve soviniisti. Naravno, nije reagirao kada su ga gazed iz Beograda ispravile tvrdeci da se radi o Ustasama.

A kako i bi kad su i njega ucili das u Ustase svi oni koji zele neovisnu hrvatsku drzavu.

A Hrvati je zele. I ne smatraju Hrvatima one koji je ne zele I rade protiv nje.

Milanovic zna uvijek I nasmijati. Predstavnicu nikoga okupili 100.000 Hrvata a oni – izabrana vlast – nekoliko stotina. ☺

Vesnu Pusic ne treba ni komentirati. Uvjek me podsjeti kako sam bio nepravedan prema njoj. Naime, jednom me je neka gospodja, pardon drugarica, upitala sto imam protiv nje. REkao sam da nemam nista. Samo se bojim da bi iz Abecede izbacila slovo “H”. Poslije sam shvatio koliko sam pogrijesio. Ipak mi se cini da bi samo uvela zabranu koriscenja zajedno H I r: “Hr”. Ali i to bi joj bilo glupo. Nama nije problem biti i ‘Rvatima ☺

JP

PS. O kakvim se zecevima radi pogledajte tekst: *Pomahnitali Ostojić i dalje hapsi po internetu.*

http://www.dragovoljac.com/index.php?option=com_content&view=article&id=21368:pomahnitali-ostoji-i-dalje-hapsi-po-internetu&catid=6:u-fokusu&Itemid=14

1)

'NE PRIZNAJEM NIKAKVE STOŽERE, TO SU PREDSTAVNICI NIKOGA - OVO JE PODVALA, A NE PODJELA'

Ne komentira Milanović činjenicu da se po procjenama u Vukovar slilo 100 tisuća ljudi i da su svi oni, uključujući ratne zapovjednike Antu Gotovinu, Mladena Markača i Ivana Čermaka, u Koloni sjećanja došli do Ovčare, zajedno sa 'predstavnicima nikoga'

Predsjednik Vlade Zoran Milanović osvrnuo se na današnje događaje u Vukovaru u razgovoru na Novoj TV. Kao što je već rekao u Vukovaru, Milanović ustraje na tome da su predstavnici vlasti bili fizički spriječeni u priključivanju Koloni sjećanja. "Nema odustajanja, ne možete ići na silu. Došlo se do određene točke gdje je policija mogla zaustaviti ljude i maknuti ih", rekao je Milanović. Za događaje ne krivi nikoga, ali nastavlja da je "podvalu, a ne podjelu" organizirala grupa ljudi koju on ne priznaje, jer kako kaže "ne priznajem nikakve stožere, to je inače ratna terminologija, to nisu predstavnici nikoga". Ne komentira Milanović činjenicu da se po procjenama u Vukovar slilo 100 tisuća ljudi i da su svi oni, uključujući ratne zapovjednike Antu Gotovinu, Mladena Markača i Ivana Čermaka, u Koloni sjećanja došli do Ovčare, zajedno sa "predstavnicima nikoga". Također, odbija bilo kakvu mogućnost razgovora sa Stožerom i naglašava da oni nisu predstavnici grada Vukovara. Osvrnuo se i na najveću oporbenu stranku HDZ, te kazao da oni nisu sposobni organizirati ovakvo nešto i da jašu na valovima podrške ovakvim događajima.

Za razliku od Milanovića, predsjednik Ivo Josipović smatra da uvijek i stalno treba razgovarati o važnim pitanjima kao što je pitanje dvojezičnosti u Vukovaru, ali se slaže s Milanovićem u tome da zakone treba poštovati i da dvojezične ploče moraju ostati u Vukovaru.

•••••••••• Autor: A.Š.

•••••••••• Dnevno.hr, 18. studenog 2013.

PUSIĆ O KOLONI SJEĆANJA: 'TO JE BILA DIRIGIRANA BLOKADA STRANAČKE MILICIJE'

Šefica i HNS-a i sestra Zorana Pusića koji stoji iza dvojezičnih ploča kojima su provocirali građane Zagreba uoči Dana sjećanja istupila je zbog današnje situacije tvrdeći da je državni vrh bio onemogućen u polaganju vijenaca te da je sve to "blokada stranačke milicije".

Ministrica vanjskih i europskih poslova i prva potpredsjednica Vlade Vesna Pusić izjavila je večeras kako je Vukovar žrtva politikanstva, a današnje

dogadaje u Vukovaru, u kojima je državnom vrhu onemogućeno sudjelovanje u vukovarskoj Koloni sjećanja, nazvala je stranački dirigiranom blokadom. "To je bila blokada stranačke milicije. Organizirana, sa slušalicama, s dojavama, direktno blokada Vlade, predsjednika države i predsjednika Sabora", izjavila je večeras ministrica Pusić novinaru RTL-a, na Markovu trgu po povratku iz Vukovara.

Ocijenila je kako je riječ o iskorištavanju Vukovara i obilježavanja vukovarske tragedije za stranačko politikanstvo.

"To nije prvi puta da je Vukovar žrtva politikanstva, ali i danas je bio", kazala je.

Na novinarsko pitanje misli li pritom na oporbenu stranku HDZ, Pusić je odgovorila: "Mislim na HDZ".

S njom se složio ministar turizma Darko Lorenzin, koji je kazao kako je jako žalostan, jer je kao član Vlade htio, kao i svi njegovi kolege, na najjednostavniji mogući način odati počast, u čemu su spriječeni.

Na pitanje misli li da je to bilo stranački dirigirano, Lorenzin je odgovorio: "Apsolutno. Svaki komentar je suvišan".

•••••••••• Autor: Hina/M.M.

•••••••••• Dnevno.hr, 18. studenog 2013.

2)

RATNI VUKOVAR U BROJKAMA

Tromjesečne borbe u Vukovaru su rezultirale konačnim padom grada 18. studenog 1991. godine. S vojnog aspekta najuočljiviji je disproporcionalan odnos snaga između suprotstavljenih strana. Budući da snage JNA potpomognute paravojnim postrojbama nisu uspjele djelotvorno iskoristiti svoju nadmoć u ljudstvu i tehnici bitka za Vukovar se i danas proučava na brojnim svjetskim vojnim učilištima.

Cilj napada

Cilj napada JNA na Vukovar je na samom početku bio brzo osvajanje grada u svrhu daljnjeg napredovanja prema strateški važnijim ciljevima Osijeku, Vinkovcima i konačno Zagrebu. Intenzivne vojne operacije su trajale od 24. 8. – 20. 11. 1991. godine. Budući da grad nije pao nakon tri dana kako je planirano pokrenuta je velika ofenziva kako bi se Hrvatski teritorij rascijepao na tri djela i logistički slomila Hrvatska vojska. Vrh JNA je još uvijek vjerovao da će uspjeti prekinuti blokadu vojarni na području Hrvatske te brzo stići do Zagreba kako bi svrgnuli demokratski izabrano hrvatsko vodstvo. Brojni znanstveni radovi ukazuju na pogrešnu odluku vodstva JNA da se grad osvoji umjesto da se blokira i nastavi prema strateški važnijim ciljevima.

Ishod operacije

Nakon tri mjeseca žestokih borbi grad je pao i snage JNA su ga zauzele. Podaci o potrošnji vojnog materijala JNA i HV-a tijekom tih mjeseci su nevjerojatni. O intezitetu borbi najbolje govori činjenica da se 4/5 svih metaka ispaljenih u Domovinskom ratu ispalilo u Vukovaru. Operacija je tehnički rezultirala uspjehom, ali veliki gubici u ljudstvu i tehnici su stvorili otpor prema

daljnoj mobilizaciji u Srbiji i padu morala postrojbi JNA i vodstva koje je okljevalo u provođenju daljnih operacija širih razmjera.

Odnos snaga

Kada je u kolovozu počela borba za grad u njemu se nalazilo oko 800 hrvatskih vojnika i pripadnika MUP-a. Postupnim pritjecanjem oružja i branitelja njihov broj je narastao na 1800 do 2000 branitelja u samom gradu. Na širem Vukovarskom bojištu se prije pada nalazilo najviše 6700 vojnika. Što se tiče vojne tehnike HV je na cijelom bojištu raspolagao sa 26 tenkova i oklopnih transportera, 52 topa do 100 mm, 32 topa preko 100 mm, 8 minobacača i jednim višecijevnim raketnim bacačem. U obrani grada je najveće gubitke pretrpjela i izazvala 204. Brigada HV-a (u službenim dokumentima se vodi kao 124. Brigada HV).

Snage JNA su se organizirale u dvije operativne grupe OG „Sever“ i OG „Jug“ za napade na istočno-slavonskom i baranjskom bojištu. Tim grupama su dodjeljene samostalne jedinice protuoklopne artiljerije, protuzračne obrane, inženjerije, veze, ABKO i ostale pozadinske jedinice poput TO i drugih dobrovoljnih jedinica. Prosječna popunjenost brigada JNA je bila između 70-75% uz vršenje smjena svakih 45 dana. Snage JNA su raspolagale sa 30 000 vojnika stalnog sastava, oko 1600 oklopnih borbenih vozila, 980 topova raznih kalibara, 350 protuzračnih topova sa 750 cijevi za djelovanje po kopnenim ciljevima.

Gubici u ljudstvu i tehnici

HV u svojim službenim dokumentima navodi da je na širem bojištu izgubio oko 2500 vojnika, od čega je 900 poginulo u samom Vukovaru tijekom borbi, oko 600 je ubijeno nakon pada grada, a ostalih 1000 je stradalo na širem području Vukovara. Oko 7000 osoba, civila i vojnika je završilo u logorima. Tijekom i nakon ratnih operacija je stradalo oko 1000 civila, među njima 86 djece, od kojih je najmlađe imalo 6 mjeseci.

Što se tiče gubitaka JNA jako je malo preciznih službenih izvještaja s njihove strane budući da ne navode više od 1200 ubijenih vojnika i časnika. HV procjenjuje da je tijekom bitke za Vukovar ubijeno oko 6000 pripadnika JNA, više od 15 000 je onesposobljeno odnosno ranjeno, uništeno je između 400-600 oklopnih vozila, srušeno je oko 20 zrakoplova i helikoptera. Smatra se da je više od 2000 pripadnika paravojnih postrojbi izgubilo živote tijekom direktnih borbi za grad.

Zaključak

Iako je obrana Vukovara i danas kontroverzna tema, svi se slažu da su ta tri mjeseca otpora bila ključna za daljni razvoj rata iz više aspekata. Taj vremenski period je omogućio snagama HV-a da s 20 ustrojenih brigada naraste na 60 brigada naoružanih opremom iz blokiranih vojarni JNA koje su bile okosnica za daljnju obranu odnosno oslobođenje Hrvatske. Ako želite vidjeti rat iz druge perspektive preporučam dokumentarac srpske televizije B92 „Poslednji rez“ u kojem su sudjelovali brojni sugovornici iz Hrvatske.

•••••••• Autor: Josip Batinić

•••••••• Dnevno.hr, 18. studenog 2013.

3)

SVE SU OČI UPRTE U VUKOVAR DOK TRAJE PREPUCAVANJE O BROJU KOLONA

Savo Štrbac ima dokaze o nacionalističkom postupku prema srpskim civilima nakon što su ih Zenge razoružale tijekom Oluje. Kad jednom razoružaš nevine civile možeš ih maltretirati koliko hoćeš, čak i dok traktorima jure, razočarani negostoljubivošću Hrvata, prema majčici Srbiji.

Oči javnosti uprte su u Vukovar. U kolonu sjećanja. Mediji i političari apeliraju za samo jednu kolonu koja će simbolizirati osjećaj zajedništva koji vlada (!) Lijepom našom. Slično kao 5. kolovoza 1995.g. neobrazovani i irelevantni Stožer za obranu Vukovara, kako mu tepa Marko Biočina u Večernjaku, ne želi zajedno u kolonu sa vladajućom elitom. Oni bi svoju kolonu "hrvatskog Vukovara", a ovi iz kolone tzv. "nehrvatskog Vukovara" neka idu svojim putem, po mogućnosti što brže i dalje. Na tu heretičku ideju odmah se digla na zadnje noge hrvatska demokratska javnost.

Žarko Puhovski u beogradskim novinama tvrdi kako tih 3% Vukovaraca koji podržavaju Stožer tako pokazuju kako ne poštuju žrtve s druge strane. I Vesna Teršelić je istog mišljenja. Pa i njih treba žaliti, i oni su nastradali. Osobito u Bljesku i Oluji. Savo Štrbac ima dokaze o nacionalističkom postupku prema srpskim civilima nakon što su ih Zenge razoružale tijekom Oluje. Kad jednom razoružaš nevine civile možeš ih maltretirati koliko hoćeš, čak i dok traktorima jure, razočarani negostoljubivošću Hrvata, prema majčici Srbiji. I dok tako traje prepucavanje o broju kolona 18.10. 2013.g., u Vukovaru, jedna je već formirana: generalisimo Francisco Franco 27.03.1939.g., ušao je u Madrid i tim je činom bio završio španjolski građanski rat. Na čelu pobjedničke vojne parade u Madridu išla je takozvana "peta kolona" koja je, iako nevidljiva, osigurala Francu zauzimanje Madrida.

Pa zašto i mi Hrvati ne bi imali svoju petu kolonu na maršu u Vukovaru. I ona bi trebala biti na čelu kolone. Nju bi sigurno mogli činiti, kako to lijepo piše Marko Biočina, "obrazovani ljudi, širokog habitusa, sa sposobnošću odupiranja niskim strastima i mogućnošću sagledavanja širih aspekata društvene sadašnjosti i budućnosti." Tako nas Marko, napredni omladinac zvan "Sveta vodica" podučava pišući stvari koje niti škode niti štete, tek toliko da ih se kaže. Znači, s pokojom zastavom duginih boja, kolonu u bi trebao valjda predvoditi famozni saborski zastupnik Nenad Stazić. On je, nakon intenzivnog razmišljanja od pet sekundi, odmah skužio Željku Markić i njen pakleni plan. Ona, tj. Markićka će "djecu takvih jednorodnih obitelji pokupit po kućama, strpati u kamione i odvesti u dom. A dom će se osnovati u Jasenovcu." To je, ponosan na svoje velebno otkriće, objavio na Facebooku potpredsjednik Hrvatskog sabora za kojeg je Marko Biočina siguran da treba i može ući u krug obrazovanih ljudi, širokog habitusa itd..... Među tom djecom bit će valjda i 12.000 djece za koje je devedesetih godina Milorad Pupovac bio otkrio kako su ih ustaše prisilno prekrštavale na katolicizam. Sigurno i Pupovac zaslužuje po Biočini ići na čelu kolone kao

obrazovana osoba, širokog habitusa. Pupovac je neki dan raširio svoje paunovo perje i pompozno u Saboru pročitao razglednicu koju je neki anonimni idiot napisao bošnjačkom zastupniku iz kvote nacionalnih manjina. Milorad, onako obrazovan i širokog habitusa, odmah je zaključio kako su nas takvi likovi i doveli do 1991.g. Sad napokon znamo zašto je došlo do balvan revolucije I okupacije trećine hrvatskog teritorija. Da idioti 1991.g., nisu pisali razglednice pune međunacionalne mržnje, Hrvatska bi još danas bila sretna u Jugi. Prvak Brača u fudbalu bio bi F.K. Talas koji je do 1990.g., dominirao na bračkim stadionima. Sretna Juga I hrvatska tuga! Zbog posebnih zasluga, u prvim redovima pete kolone, mjesto svakako treba osigurati i za Zorana Pusića, intimusa zadarskog sudije Save Štrbca. Kako je ovih dana prošlo godinu dana od pravomoćnosti oslobađajuće presude Gotovini i Markaču, Haško je tužiteljstvo propustilo i zadnji vlak u 3,10 za Yumu. Nema više mogućnosti za ponavljanje postupka protiv generala Gotovine I Markača. To je sigurno izazvalo pakao u duši Save Štrbca, Olivera Frljića, Danijele Trbović – koja je popušila veliku lovu jer nije uspjela denuncirati Gotovinu, Mile Kekina, Vesne Teršelič, Dragana Markovine, Ante Tomića, Borisa Dežulovića, Snježane Pavić I brojnih drugih koji su godinu dana strepili bojeći se revizije postupka generalima i mogućeg ponovnog suđenja na kojem bi možda pala osuđujuća presuda. Sad im je napokon pala paučina s njihovog domoljubnog srčeka. Od sreće je Zoran Pusić, s naprednim i zanesenim omladincima, na opće oduševljenje cijele Hrvatske, postavio ćirilicne ploče I bijele ruže duž cijele Vukovarske ulice u Zagrebu. Tako je odao počast žrtvama s druge strane. Gledajući ga na HTV-u, koja se tobože "slučajno" našla na licu mjesta kako bi ovjekovječila taj ljudski i humani čin, vidjelo se kako se Pusić jedva suzdržava da ne kaže "ne ponovilo se više!" misleći vjerojatno na 5.08.1990.g., i na oslobađajuću presudu generalima. Na portalima je zavlдалo opće veselje fašoidne većine potezom Zokija I njegovih izviđača koji još čekaju da se Avenija Gojka Šuška preimenuje u Aveniju izviđača. Možda bi im to prije uspjelo da su ime promijenili u zagađivači. I tako Zoran Pusić i Savo Štrbac dijele iste ideje pa si počinju sve više sličiti – kao jaje jajetu ili .... Kao mućak mućku.

Večernji list je medijski fenomen ovih prostora. Oni, za razliku od Jutarnjeg, nisu 100% lijevo. Večernji više potsjeća na brojne zelene diljem EU-a. Točnije, podsjeća na lubenicu: izvana zeleni, a iznutra crveni! Tako je nedavno Večernjak dao veliki dio prostora najvećem živućem književniku Slobodanu Novaku. Novak je hrabro, lucidno i javno izložio svoje mišljenje o gay paradama, istospolnim brakovima, usvajanju djece od strane homoseksualaca i još ponešto iz očite svjetonazorske divergencije koja trenutno kao londonska magla prekriva Hrvatsku. Novak koristi svoj svjetonazor, iskustvo te sa intelektualnom superiornošću, ironično demaskira farizeje kao i pretvaranje komunjara u napredne liberale. Međutim, odmah iza objave Novakovog članka na štih je došla ekipa intelektualnih pigmejaca iz drugog ešalona hrvatske ljevice. Predvodio ju je naša poznata muha u čaši

mlijeka, vitez tužnog lica, Branimir Pofuk. Naslov njegovog odgovora Novaku je bio "Samorazotkrivanje cijenjenog književnika i akademika". Raspucao se Pofuk topom po vrapcima. Polemika k'o na špici. Te Novak vrijeđa svih koji ne žele imati djecu, diskreditira ih bez obzira na seksualnu orijentaciju itd. Taksativno i suhoparno citira sve što Novak ne voli, a da si nijednom nije uspio postaviti pitanje: ima li književnik i akademik pravo u tobože demokratskoj i liberalnoj Hrvatskoj pravo na svoj stav i mišljenje bez da ga se vrijeđa i javno osuđuje. Pofuk je u bratsku pomoć pozvao dizajnera Borisa Ljubičića.

Oglasio se i filmski redatelj Dalibor Matanić koji, ni nakon dvadesetdvije godine nakon početka Domovinskog rata nije uspio snimiti nijedan film s tom temom. Daliborčić smatra kako to što Novak radi je upravo ono kako se išlo nekada protiv Židova. To ima smisla kao da kaže: vani je hladnije nego noću! Nadežda Čečinović ozbiljno zabranjuje Novaku bilo kakve predrasude i upozorava ga nek' napokon odraste. Ona je predstavljena kao etablirana književnica pa sam uvjeren kako će jednog lijepog dana sigurno objaviti knjigu o svom paničnom strahu od svega drugačijeg od onoga što i kako ona misli. A Novak, čim se sjeti Nadežde, trest će se od straha da ponovno ne pogriješi i padne pod predrasudama! Nenad Puhovski je producent bog-zna-čega. On kaže: "Veliki pisac može biti nečovjek!" U prvi mah sam pomislio kako misli na Krležu. Ipak, sjetih se kako je Fric, dok su 1970-tih pisci robijali, igrao šah sa "Starim". A šah je u to vrijeme bila jedina igra na svijetu gdje su i najortodoksniji komunisti mogli kod kuće držati šahovnicu i u igri braniti svog kralja. Dakle, nečovjek je ipak, po Puhovskom, Novak. Puhovski se ne mijenja, on uvijek tolerantno, bez govora mržnje uvažava drugačije mišljenje i s njim polemizira bez uvreda na osobnoj razini – kao pravi, obrazovani čovjek širokog habitusa, rekao bi Marko Biočina.

Unuka "Starog" Saša Broz bila je najkorektnija. Rekla je kako svatko ima pravo na svoj stav. Pametnom dosta. Iako to nije izričito rekao, sukus onog što je Boris Ljubičić rekao bio bi: ne bi se štel' mešati! Kad sam napisao kako je Večernjak medijski fenomen mislio sam pri tome na sve jasniju sličnost s lijevo orijentiranim Jutarnjim. Bez obzira na borbu za čitatelje i tiražu, Večernjaku je stiglo veliko priznanje od ..... zamislite koga? Davora Butkovića. On je srdačno pozdravio razapeće Novaka na križ ontološkog fašizma, što je lijepa gesta od ofucanog liberala, bivšeg komunistu. Pohvala Večernjaku i Pofuku samo je dokaz više kako je Pofuk novinar Jutarnjeg na privremenom radu u Večernjaku. Osim te pohvale Bule je izbacio još dvije kartice teksta, a da o onome o čemu je pisao Novak, nije rekao ama baš ništa. Nije njemu jasno kako je Novak, kao stari partizan, sad odjednom protiv homića. Poznato je kako su partizani bili puni ljubavi prema homićima u svojim redovima. Prema nekim izvorima od 1941-45 streljano je bilo oko 80 nesretnika koji su se zagrijali za svoje suborce. Stoga, ako je u velikom književniku ostalo imalo sjećanja na partizansko razdoblje, onda je jasan njegov stav – osim Buletu kojem nažalost ništa nikada nije jasno, osim gdje nešto dobro pojesti i popiti.

I na kraju javio se i jedan književni liliputanac Jurica Pavičić u svojim "Vijestima iz Liliputa". Naslov pamfleta: "Istina o starom prostaku". Prostak je, po njemu, Slobodan Novak. Partijski odgojen, a europski uljuđenim kako se smatra naš Jurica, još nedavno je velikog pisca nazvao "kretenom". Sad je opet navalio na Novaka kao Maksim po diviziji. Nitko nije toliko antitalentiran kao on da može napisati cijelu stranicu teksta, a koja se sastoji samo od uvreda koje Jurica očito jedino I zna izricati. Uvrijedilo ga je što, kad je bio Novaka nazvao "kretenom", na njega je nasrnulo oko 50-60 portala i kolumnista. On je očekivao da će mu Duka, predsjednik novinarskog ceha, podariti 30 dukata. Izdvojio je trojicu kolumnista: Nin u Raspudića kao modnog mačka hrvatske desnice, moju malenkost kao mafijaškog advokata i Slavenu Leticu kao Tuđmanovog nadrisavjetnika.

Ne znam za Raspudića i Leticu, ali moram priznati da me značaj koji mi je Jurica pridao malo zabrinuo. Međutim, kad sam malo bolje razmislio sinulo mi je kako nikada nisam zastupao ni Pavičića, ni Tomića, Jergovića, Dežulovića, Butkovića i slične likove pa, i da to želim, ne mogu si pripisati da sam bio mafijaški odvjetnik. Ipak, moram nešto priznati. Međutim, bez obzira što književnik iz inkubatora Jagne Pogačnik o meni misli sve najgore, ja o njemu mislim da je pametan, talentiran i perspektivan pisac. Bojim se jedino da smo obojica u krivu! To što kvazi-intelektualna elita zamjera Slobodanu Novaku, bivšem partizanu i komunisti, što je progledao ima odgovor u jednoj misli Winstona Churchilla kad je rekao: "Kad si mlad, a nisi ljevičar, onda nemaš srca. A kad ostariš, a I dalje si ljevičar, onda nemaš mozga."

•••••••••• Autor: Zvonimir Hodak

•••••••••• Dnevno.hr, 18. studenog 2013. u 08:01

4)

H. HITREC: VLADAJUĆA KLATEŽ RADI NA OSTVARENJU MEMORANDUMA II.

Portal HKV-a, 18 studenoga 2013 17:00

Druga trećina burnoga listopada

Temperature više nisu tako visoke, veliki vjetar poharao je hrvatski zapad i uveo nas u jesen. Očekuje se i prvi snijeg, ne zato da zvijeri pokažu trag jer su već sve pokazale. Najbolje bi bilo održati prijevremene izbore istoga dana kada i referendum o braku, s tim da bi referendum o prijevremenim izborima bio donekle u neskladu s bračnim – na njemu bi se narod zauvijek rastao

(razveo) od ove vlasti kojoj je Roditelj br. 1 Komunistička partija, a Roditelj br. 2 drugi srbijanski Memorandum.

Uvod u vukovarsku kolonu

Da je tako kako sam gore rekao, svjedoči iznimno angažiranje aktualne Vlade u ostvarenju jednoga od ciljeva drugoga Memoranduma, naime pretvaranja Vukovara u srpski grad. Za taj sveti cilj ova vlast **Ostojić** Teško je ozlijeđen hrvatski branitelj, napukla mu je lubanja i ima izljev krvi u mozak. Od čega su nastale te ozljede? Od rakije, kaže ministar unutarnjih dela Ranko Ostojić koji je istoga trena trebao dati ostavku, ali ne će jer ima potporu svoje klateži koja se isto tako nasilno ponaša od početka afere s ćirilicom e da bi vojvodi Nikoliću i ostalim četnicima, što u Srbiji što u Hrvatskoj, mogla na kraju referirati da je stvar obavljena na opće zadovoljstvo. u Hrvatskoj riskirat će sve, pa i živote hrvatskih branitelja, što smo zorno vidjeli na televizijskoj slici koja govori više od svega što je izrečeno: branitelj Darko Pajčić guši se u krvi na pločniku, a nitko mu od policajaca ne pomaže, posebno ne naravno taj Saša Sabadoš koji ga je s leđa mlatnuo po glavi drškom pištolja i glavu mu tresnuo o zid, a onda je uperen i pištolj u drugoga branitelja koji je

pokušao pomoći suborcu.

Vrlo je zanimljivo da iz tiskovina nismo mogli saznati što se u stvari dogodilo, pisalo se o tom slučaju tako maglovito i namjerno od publike pravilo budale, da u prvi mah nije bilo razvidno tko je ozlijeđen, branitelj ili policajac, štoviše u jednim sam novinama pročitao da je ozlijeđen samo milicionar.

Dakle: teško je ozlijeđen hrvatski branitelj, napukla mu je lubanja i ima izljev krvi u mozak. Od čega su nastale te ozljede? Od rakije, kaže ministar unutarnjih dela Ranko Ostojić koji je istoga trena trebao dati ostavku, ali ne će jer ima potporu svoje klateži koja se isto tako nasilno ponaša od početka afere s ćirilicom e da bi vojvodi Nikoliću i ostalim četnicima, što u Srbiji što u Hrvatskoj, mogla na kraju referirati da je stvar obavljena na opće zadovoljstvo.

Da ima nešto soli u glavi, vlast bi se dosjetila kako nije dobro desetak dana prije Kolone sjećanja izazivati Hrvate tako drastičnim, krvavim činom, ali tko može od nje očekivati i trunu razboritosti? Ona je poduzela sve što joj se čini potrebnim, očito je na čuvanju ploča zaposlila stanovit broj nehrvata četničke provenijencije, a hrvatske policajce udaljila jer već i sami skidaju ploče ili tek namjeravaju. Zadnji je to korak ove vlasti prije dozivanja niških specijalaca, što će učiniti u krajnjem očaju.

Jugoslavenska provokacija

Hrvatski PEN koji je nekad postojao i zdušno djelovao kao peta kolona u teškim vremenima devedesetih, sada nema nikakvo značenje jer su se iz njega povukli i oni likovi kojima se magle teško razilaze. No, pomoć stiže iz regije, a odakle bi? Valjda kao odgovor na otpor Hrvata dvojezičnosti u Vukovaru i ne samo u Vukovaru, održana je u Zagrebu regionalna

hrvatski p.e.n. centar
croatian p.e.n. centre
founded 1927

konferencija "Susjedstvo riječi" s pozadinom drugoga srbijanskog Memoranduma i porukom: mi smo tu, cela regija govori i piše istim srpskohrvatskim jezikom, gde je problem?

I ne bih se ja osvrtao na tu srbofilsku i prije svega jugofilsku družinu (okupilo ih se dvadesetak), da već nije postalo više nego drsko što se svi ti "regionalni" daždevnjaci okupljaju prvenstveno i najčešće u Hrvatskoj, bilo da je riječ o jeziku ili drugim jugoslovenskim temama. Da u hrvatskoj metropoli gdje je 1990. donesen hrvatski Ustav s odredbom o hrvatskom jeziku, sada, 2013. zavijaju kao psi na Mjesec prekriven "nacionalističkim" oblacima.

Peta kolona A da se srpski ligvisti sve više opet posvećuju Hrvatskoj, govori istup meni nepoznatog jezikoslovca Dragoljuba P. u srbijanskim novinama, koji veli da je Vukovar "uvek kroz historiju bio srpski grad." Tako se nastavlja tradicija srpskoga imperijalizma duga više od stotinu i pedeset godina, od svojih početaka impregnirana jezičnim imperijalizmom protiv kojega smo se morali boriti u povijesti i dan-danas, uvijek suočavani s nožem u leđa koji je dolazio od pete kolone u samoj Hrvatskoj. Da dovlače nekog jugoslavenskog pisca koji se "sažali kada netko piše samo na hrvatskom, bosanskom ili na

srpskom, a dođe mu da se isplače kada netko piše samo na crnogorskom", što je samo jedan od cmizdravih ispada na toj bijednoj konferenciji koja se održava uz privolu i zaštitu aktualne vlasti. Ispad Snježane Kordić ne ću ni komentirati, s njom sam davno završio.

Glede "bosanskoga" jezika samo ovo: ne postoji. Može se zvati bošnjačko-muslimanski, ali nikako bosanski, jer je izmišljeni jezik bosanski samo sredstvo novoga muslimanskog imperijalizma u FBiH prvenstveno, čije žrtve trebaju biti Hrvati i hrvatski jezik, a sa Srbima će se dogovoriti.

Indikativno je, ipak, da "Večernji list" stavlja u masni četverostupačni naslov upravo autoricu koja odriče hrvatskom narodu pravo da svoj jezik naziva svojim imenom. Pokušavaju li to spomenute novine biti "policentrične"?

A da se srpski ligvisti sve više opet posvećuju Hrvatskoj, govori istup meni nepoznatog jezikoslovca Dragoljuba P. u srbijanskim novinama, koji veli da je Vukovar "uvek kroz historiju bio srpski grad." Tako se nastavlja tradicija srpskoga imperijalizma duga više od stotinu i pedeset godina, od svojih početaka impregnirana jezičnim imperijalizmom protiv kojega smo se morali boriti u povijesti i dan-danas, uvijek suočavani s nožem u leđa koji je dolazio od pete kolone u samoj Hrvatskoj, gdje i danas neka fukara ne može prevaliti preko usta jezik hrvatski, nego ga naziva "našim" jezikom, dajući do znanja što pod tim misli.

Trebamo se vratiti onoj čuvenoj Radićevoj rečenici. Ne mislim na guske i maglu, nego na onu: "Sa stokom kao sa stokom."

Ponovimo gradivo

Već često spominjani ruski slavist i kroatist Artur Bagdasarov koji nije mogao biti pozvan na regionalnu konferenciju o jeziku jer je daleko izvan regije, ali blizak hrvatskom jeziku i zagovornik njegove samosvojnosti, razjasnio mi je o kojemu je to srbijanskom slavistu govorila Dubravka Sesar, ne imenujući ga. Riječ je o Radmilu Marojeviću. Njemu je Bagdasarov replicirao i na drugoj jednoj davnoj međunarodnoj konferenciji, riječima: "Ako smatrate da su hrvatski štokavci i kajkavci zbilja pokatoličeni Srbi i da je hrvatski u biti svojoj "srpski", zašto ih onda bombardirate – jer se radi, po Vašim riječima, o braći, a braća braću ne ubijaju."

Ne znam je li taj Marojević živ ili mrtav, ako je živ trebalo ga je pozvati da uveća penovsku regionalnu svinjariju usred Zagreba. Dobro bi se uklopio. Bio je jedan od sastavljača Memoranduma osamdesetih godina, uz Dobricu Ćosića, Ljubomira Tadića (oca Borisa Tadića), Isakovića, Bulatovića, Koštunice itd. Kao štíćenik i obožavatelj Vojislava Šešelja postao je svojedobno dekanom Filološkog fakulteta u Beogradu, ali nije dugo ostao – stavio je pred ulaz u fakultet batinaše koji su tukli studente, pa je morao dati ostavku.

Dacil ne bih ja povlačio Marojevića, da njegovi đaci nisu u Zagrebu i diljem Hrvatske, da ti đaci nisu samo Srbi nego i neki Hrvati, ne bih se ja s tim zamario da ne postoji drugi Memorandum, opak kao i prvi. Na njemu rade velikosrbi koji stavljaju Vojnovića na listu srpskih pisaca iz Hrvatske, proširujući tako ideju o "vraćanju dubrovačke književnosti u korpus srpske".Zalagao se za obnovu srbistike "vraćanjem srednje ili dubrovačke književnosti u korpus srpske književnosti." Po njemu (i ne samo njemu) hrvatskim jezikom moglo bi se nazvati samo čakavsko narječje, a hrvatski književni jezik nije ništa drugo do zapadna varijanta srpskoga književnog jezika. Tako on. Odgovorili su mu u svoje vrijeme Katičić i Babić, kako treba.

I ne bih ja povlačio Marojevića, da njegovi đaci nisu u Zagrebu i diljem Hrvatske, da ti đaci nisu samo Srbi nego i neki Hrvati, ne bih se ja s tim zamario da ne postoji drugi Memorandum, opak kao i prvi. Na njemu rade velikosrbi koji stavljaju Vojnovića na listu srpskih pisaca iz Hrvatske, proširujući tako ideju o "vraćanju dubrovačke književnosti u korpus srpske".

Ne bi se s tim baktao da jugoslavenska bagra nije smislila književne nagrade za "štokavske pisce", upravo na tragu Memoranduma i Marojevića, ne bih trošio vrijeme da velik broj novinara koji prate kulturu, pa i jezikoslovlje, ne misli i piše kao taj Marojević, neki suzdržano i zaplotnjački, neki otvoreno se stavljajući na stranu srpskohrvatskog, znači srpskog.

Pa i državne institucije, ne samo u vrijeme ovoga paklenskoga režima nego i prije, kada su odbile procesuirati odgovorne za sufinanciranje mračnih konstrukcija protiv hrvatskoga jezika. Dobro reče jedan mladi, sjajni kolumnist, govoreći o ironičnom zahtjevu Pavla Pavličića da se ukine hrvatska književnost – napisao je, naime, da je prije toga potrebno ukinuti hrvatski jezik. Nije dodao da se na tome zdušno radi na raznim stranama, na isti način i istim žarom kao što se radilo kada Hrvatska nije bila samostalna.

Kada se vlast uskoro promijeni, tko god bude došao za kormilo imat će moju potporu samo ako se svim sredstvima obruši na opisane jugosferske drskosti. Ako u tome bude i najmanje oklijevanja, pobrinut ću se da i ta nova vlast hitro napusti scenu.

Zakon o uporabi hrvatskoga jezika

Tisak je predstavio prijedlog toga zakona kao čin kojim se preduhitruje zakon istoga imena u aranžmanu sramotnoga Instituta za jezikoslovlje. Prijedlog Matice hrvatske jest sastavljen u brzini i štošta se treba nadograditi, ali neka. Dobra mu je strana što predviđa tijelo sastavljeno od predstavnika svih kulturnih ustanova (osim Hrvatskoga kulturnog vijeća), te što u nabranju onih koji će se zakona trebati držati ne izostavlja medije.

Stanovitu nepriliku vidim u prvoj rečenici prve odredbe, da je riječ o hrvatskom standardnom jeziku i njegovoj uporabi. Zakon treba biti u skladu s Ustavom, koji međutim kaže da je u službenoj uporabi hrvatski jezik.

HKV Hrvatsko kulturno vijeće je prije svih (i prije laburista, i prije Instituta i prije Matice) zahtijevalo da se takav zakon donese, priređivalo o toj temi tribine na kojima su govorili tada još živi Brozović i Ladan, tada još aktivni Babić. Tražili smo od države skroman novac da pokrenemo stvar na najodgovorniji način, kad već ona ne će, ali smo odbijeni. O toj sitnoj nejasnoći već sam mnogo puta pisao. Tumačio sam da se u službenoj uporabi nikako ne mogu naći sva narječja i svi govori koji čine hrvatski jezik, te da se za službenu uporabu može propisati samo standardni hrvatski jezik (književni).

Kako tomu doskočiti, i jesam li u pravu kada mislim da bi – kad se već opet mijenja Ustav – odredbu o hrvatskome jeziku trebalo sročiti ovako: "U Hrvatskoj je u službenoj uporabi hrvatski jezik, u standardnom obliku."

Tada bi i Zakon o uporabi hrvatskoga standardnog jezika, kako ga predlaže Matica, bio potpuno u skladu s Ustavom.

Glede Zakona još jedan podsjetnik: Hrvatsko kulturno vijeće je prije svih (i prije laburista, i prije Instituta i prije Matice) zahtijevalo da se takav zakon donese, priređivalo o toj temi tribine na kojima su govorili tada još živi Brozović i Ladan, tada još aktivni Babić. Tražili smo od države skroman novac da pokrenemo stvar na najodgovorniji način, kad već ona ne će, ali smo odbijeni.

I još nešto: tada smo rekli da se takav zakon ne može donijeti bez općeprihvaćene hrvatske gramatike i pravopisa s pravopisnim rječnikom, koji bi – kao podzakonski akti – bili objavljeni usporedo s objavom Zakona. I sada sam na tom stajalištu, jer će bez toga Zakon uvelike ostati mrtvim slovom na papiru.

A pravopisne vode prva je zamutila upravo Matica hrvatska svojim nepotrebnim pravopisom koji je valjda trebao biti "kompromisan" za razliku od beskompromisnog Hrvatskog pravopisa koji je bio trn u oku jovanovićima i njihovim pudlicama, te je sve na kraju rezultiralo institutskim "Hrvatskim pravopisom" koji se lažno predstavlja kao hrvatski pravopis, krade ime beskompromisnom i vraća kola unatrag, prema Novosadskom.

Politički progoni

Velimir Bujanec svojom televizijskom "Bujicom" ide naravno na jetra režimu. Režim se osvećuje represijom. Prvo je Bujanec navodno uhvaćen sa sitnom, zanemarivom količinom droge dostatnom

samo za vlastitu uporabu. Kako je uhvaćen? Policija ga je zaustavila na ulici, legitimirala negdje na Trešnjevki ili slično. Kako je baš njega zaustavila od svih tih silnih prolaznika? Ciljano, dakako. Sud je bio blagonaklon, Bujanec je pušten.

To se nije svidjelo naredbodavcima, pa su ga opet uhitili s neuvjerljivim obrazloženjem, dodajući da je tv-novinar i urednik na nekom portalu izjavio kako će "reći tko od poznatih šmrče".

A da šmrču, jasno je, kao što i piju ko deve upravo u resorima koji se junački bore protiv droge i alkohola. Tako se režim u navodno demokratskoj Hrvatskoj obračunava s novinarima, a Hrvatsko novinarsko društvo šuti ko zaliveno i zgraža se nad sudbinom novinara u (drugim) totalitarnim državama. Mi živimo, gospođe i gospodo, u totalitarnom sustavu, a da neki od vas to i ne znaju ili ne vjeruju očima.

Sada smo negdje u rangu Kine, koja ipak barem gospodarski vrlo dobro napreduje, a ako zatvaramo oči naći ćemo se u društvu Sjeverne Koreje koja strijelja svoje građane ako gledaju drame na nekoj južnokorejskoj "Bujici". Doduše, kakav je "dramski" program na našim televizijama, uključujući javnu, hrvatski će si građani sami pucati u glavu.

Tko se to tamo čudi

Dokumentarno djelo Krešimira Čokolića "Zločini komunizma u Hrvatskoj" bačen je u duboki bunker Hrvatske televizije, što je prirodno. Pa ne će valjda jedna televizija u rukama neokomunista prikazivati komunističke zločine nad Hrvatima. Možda bi se nekako prošvercalo da je naslov dokumentarca "Teški zločini u bližoj povijesti", tako da nema ni komunista ni Hrvata, po uzoru na idiotsku odredbu koju neokomunisti predlažu kao novu ustavnu, izbjegavajući imenovati komunističke zločine.

U stvaranju dokumentarca sudjelovala je i Matica hrvatska, koja se sada čudi. Ako se bude previše čudila, mogli bi ju zabraniti. A što bi tu bilo čudno? Ako režim svime što radi otvoreno vraća Hrvatsku u sedamdesete godine, ako se usred Zagreba održava protuhrvatska regionalna konferencija koja smrdi po Jugoslaviji, ako Željko Jovanović nosi knjige četniku Nikoliću itd., ako fukara piše ne samo "tačno" nego i jezikom koji je sve samo ne hrvatski, zašto bi vas

začudila zabrana Matice hrvatske? Jeste li još prije šest mjeseci mogli zamisliti da "hrvatska" policija gotovo do smrti prelaćuje vukovarskoga Hrvata? Niste. E pa vidite...

Slobodni pad institucija

Nakon sablasne tišine koja je popratila njegov skup u Lisinskom, Milorad Pupovac se dosjetio kako da ipak dođe na prve stranice, pa

je ***Pismo*** Ne znam tko je vodio tu saborsku sjednicu, ali taj je više kriv od Pupovca. Gdje na svijetu postoji država, gdje na svijetu postoji parlament u kojemu se na plenarnoj sjednici čita anonimno pismo? Nigdje. Ovo jest doista slučaj za policiju, koja treba ustanoviti u kojoj je to radionici nastalo anonimno pismo, a to će biti iznenađenje samo za naivne. u Hrvatskome saboru pročitao neko anonimno pismo. Da ne bi bilo previše očito, pismo je trebalo vrijeđati drugu neku nacionalnu manjinu, a ne Srbe. Pa ga je Pupovac i pročitao sabornicima koje smatra budalama.

Ne znam tko je vodio tu saborsku sjednicu, ali taj je više kriv od Pupovca. Gdje na svijetu postoji država, gdje na svijetu postoji parlament u kojemu se na plenarnoj sjednici čita anonimno pismo? Nigdje. Ovo jest doista slučaj za policiju, koja treba ustanoviti u kojoj je to radionici nastalo anonimno pismo, a to će biti iznenađenje samo za naivne.

Da je u ovoj zemlji sve kaotično, da ne postoji više ni obična ljudska ni profesionalna etika, da je hrvatsko novinarstvo na samome dnu, ne zato što bi bilo po sebi loše nego zato što ga tjeraju da bude loše, dokazuje i svečano plasiranje nekakvoga sirovog, primitivnog Jovanovićeve teksta kao da je priopćenje od velike, državne važnosti.

Radovi

Ne bi li pokazala da se u Vukovar ipak i sada ulaže, klatež se dosjetila izvoditi radove u glavnoj vukovarskoj ulici, te ju raskopala. Tako da Kolona sjećanja ne može kroz grad, nego drugim putem, možda preko Stajićeva i Mitrovice.

Premda nije za usporedbu, podsjetilo me to i na Sve Svete u Zagrebu, kada sam se uključio u kolonu koja je puzala prema autobusima na Kaptolu. Nije išla kroz Bakačevu kao uvijek, jer je Bakačeva bila raskopana. Radovi! I sada mi recite da se u nas ništa ne radi.

Svit koji nestaje

Točno u isto vrijeme kada je počela utakmica na Islandu, u petak je u Histrionu bila praižvedba predstave "Bunjevački blues iliti Saga o svitu koji nestaje" književnika i filozofa Tomislava Žigmanova, u režiji Vlatka Dulića.

dijalozima uvjerljivoga Dulića i besprijeorne Nine Erak. Svrtan, Kuhn, V. Tominac, I. Buljan (alternacija Legati) u ulogama protagonista svita koji nestaje, hrvatskoga, bunjevačkog svita u Vojvodini koji tako tužno podsjeća na hrvatski svit uopće – samo stari ostaju u selu, na zemlji, mladi odlaze u svijet, mnogi se već iz prethodnoga naraštaja nisu ženili ni udavali što zbog siromaštva, što iz drugih razloga, pa zemlja (a imaju neki i po četiri lanca) biva nebrađena ili ju daju u arendu.

Likovi u drami proživjeli su sve što je snašlo Hrvate u Vojvodini, od komunističkoga do Miloševićeva fašističko-komunističkoga terora, a najdramatičnija je ispovijest koju izgovara otac nakon što mu je JNA vratila sina u željeznom kovčegu. Poginuo na Kosovu. Zašto je bio u jugoslavenskoj armiji? Zato jer mu je babo, taj isti babo koji sada jadikuje, rekao da treba ići, jer je babo "legitimizist", a osim toga strah ga je te vlasti i bilo koje vlasti. Sin je htio pobjeći od vojske, sakriti se negdje poput mnogih svojih vršnjaka Hrvata u Vojvodini, ali ne – babo je inzistirao. I sada sina nema, a babo će uskoro za njim, uništen zauvijek.

Ali ne prešućuje autor Žigmanov ni daje bilo Hrvata koji više nisu htjeli biti Hrvati nego se zvali samo Bunjevcima, kao da su što drugo, da su znači ti i takvi čak bili oduševljeni Miloševićem, pa skupljali mlade Hrvate da ih pošalju u rat i s Hrvatima. A kada je sve završilo srpskim porazom, ti isti "skupljači" su se odjednom našli u Hrvatskoj, i dobro se snašli, za razliku od Hrvata

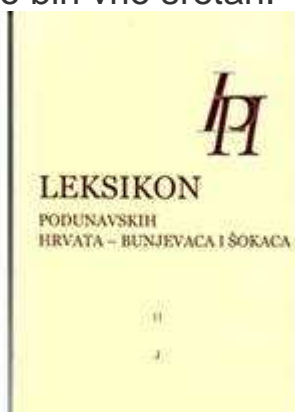

izbjeglica iz

Vojvodine u ratno (i poratno!)

vrijeme koji su morali krenuti od početka, nostalgичni za svojim starim krajem, za svojim salašima i svojim životom, prekinutim četničkim divljanjima.

Čast Histrionima, čast glumcima, scenografu (Balažević) i dupkom punoj dvorani koja je utakmici Island – Hrvatska pretpostavila "Bunjevački blues", premda smo u tijeku predstave ispod klupe bacali pogled na kretanje rezultata. Čast prije svega autoru Žigmanovu koji je bio nazočan praizvedbi. Čast prelijepoj bunjevačkoj, hrvatskoj ikavici koja je do ne tako davnih vremena vladala Slavonijom i Bosnom, a ne samo čakavskim predjelima. Da sa standardnim hrvatskim jezikom nije išlo kako je išlo, da smo se naslonili na ikavicu, bio bih vrlo sretan.

Žigmanov Žigmanov radi najteži od teških poslova, spašava posebnost hrvatskoga jezika u sredini koja mu nije naklonjena ili bolje rečeno nije prijateljska, bori se protiv odnarođivanja bunjevačkih Hrvata, protiv sve agresivnijih srbijanskih razdvajanja Hrvata na prave Hrvate i na "Bunjevce" koji po njima nisu Hrvati nego neka druga nacionalna manjina. No čast iznad svega Tomislavu Žigmanovu i njegovu gustom, bogatom, živom, antologijskom tekstu, nerijetko protkanom neusiljenim, gorkim humorom. Tomislav Žigmanov živi u Subotici, a rođen je u Tavankutu koji je i zavičaj njegove proze pretočene u dramski tekst, u tom Tavankutu gdje putovi ne vode nikamo. Žigmanov radi najteži od teških poslova, spašava posebnost hrvatskoga jezika u sredini koja mu nije naklonjena ili bolje rečeno nije prijateljska, bori se protiv odnarođivanja bunjevačkih Hrvata, protiv sve agresivnijih srbijanskih razdvajanja Hrvata na prave Hrvate i na "Bunjevce" koji po njima nisu Hrvati nego neka druga nacionalna manjina.

Gleda mnogokad preko Dunava da poruči Hrvatskoj kako mu je nevjerojatan odnos njezinih vlasti prema hrvatskome pitanju u Vojvodini. Urednik je Leksikona podunavskih Hrvata – Bunjevaca i Šokaca, naslovom leksikona točno određuje njihovu pripadnost hrvatskome narodu. Za knjigu "Saga o svitu koji nestaje" dobio je Nagradu Lucijan Kordić. (Opaska: u Tavankutu je četnički grobar Nikolić vodio predsjednika RH Ivu Josipovića na pokaznu vježbu o sjajnom položaju Hrvata u Vojvodini, kao što svaka vlast vodi predstavnike Crvenoga križa u dio logora koji je za tu priliku nešto bolje uređen.)

Tako eto Histrioni još jednom pokazuju što je nacionalni teatar, za razliku od mnogih drugih naših kazališta koji nacionalne teme izbjegavaju ili im služe za izrugivanje domovini, narodu i njegovim vrijednostima.

A glede Islanda, taj nas je ponosni otok prve priznao, neka mu 0:0, valjda će u Zagrebu biti bolje.

Ima jedna dobra stvar

Hrvati su počeli čitati hrvatski Ustav! Ugodno me je to iznenadilo, moram reći. Sada su mnogi tako stručni da bi mogli držati predavanja o ustavnom pravu.

Ja sam Ustav ne samo čitao, bio sam u

tijelu široka sastava koje je piscima trebalo davati primjedbe, te sam ih i davao. Govorim o božićnom Ustavu, koji je u najvećem svojem dijelu slavno preživio. Ostala je čak i ona odredba da vlast u Hrvatskoj proizlazi iz naroda.

Nad tom sam se rečenicom danas zamislio. Ako je ova sadašnja vlast nenarodna, a jest, onda je protuustavna, jer vlast proizlazi iz naroda. Kojega naroda? U izvorišnim osnovama Ustava i nadalje stoji da je Hrvatska nacionalna država hrvatskoga naroda, dakle u njoj postoji samo jedan narod. Ova sadašnja vlast nije nikako mogla "proizaći" iz hrvatskoga naroda, nego iz oporbe i otpora svemu što taj narod predstavlja.

Dignitet i pijetet

Ne ću cjepidlačiti, a nije ni vrijeme za to. Vrijeme je velikih poteza. Ipak moram olakšati dušu, uz sve divljenje braniteljima kojima uostalom i sam pripadam, naime: u početku stvaranja hrvatske države, a i to je bilo vrijeme i te kako velikih poteza, uz sve nezamislive bitke koje smo prolazili, istodobno smo i te kako pazili na hrvatski jezik. Zato sam, ne javljajući se glasno, bio donekle tužan kada se umjesto dostojanstva rabio dignitet, kao što sada nisam sretan s riječi "pijetet". Možda da kažemo: područje osobitoga svehrvatskog poštovanja.

Prva najava skupa o Bosni i Hercegovini

Što znate, gospođe i gospodo, o Bosni i Hercegovini? Ispričavam se odmah onima koji znaju dosta ili znaju puno, ali ono što ja znam i o čemu sam se u stotinama i stotinama razgovora osvjedočio, to je da Hrvati u Hrvatskoj malo ili nimalo znaju o povijesti svoje baštine koja se danas naziva BiH, o zbivanjima devedesetih i pravoj istini koju su mediji u Hrvatskoj mnogokad tendenciozno krivotvorili.

Na skupu 4. prosinca (o svim detaljima bit ćete uskoro obaviješteni) nastupit će vrlo ugledni povjesničari, pravnici i političari. Skup organizira Hrvatsko kulturno vijeće (a tko će nego mi), a zamišljen je kao prvi u nizu o ovoj temi

Slobodan Novak

Nije bilo nepredvidljivo da će se dresirani režimski šarlatani obrušiti na Novakov esej objavljen u dnevnim novinama. Nije bilo nepredvidljivo **Pavičić** Umjesto da i sada gospodski šuti i u tišini ostane "zlurado sretan" (jer sada više nije sam, sada su i drugi dresirani majmuni navrli na Novaka), Pavičić se pokazao i do kraja dokazao kao skorojević sitne duše pa trijumfalno opet udario na velikoga hrvatskog pisca, toga, po Pavičiću, sada ne više samo kretena nego i "društvenu karikaturu, grintavog nacionalističkoga starca koji ljubi skute ocu domovine", a piše "neinteligentne tekstove kvrgavim jezikom." ni da će se novim uvredama javiti njegov "biograf" Jurica Pavičić koji se – nakon što ga je ama baš cijela hrvatska kulturna javnost s pravom poklopila – neko vrijeme ušutio i posvetio splitskim komunalnim temama.

Umjesto da i sada gospodski šuti i u tišini ostane "zlurado sretan" (jer sada više nije sam, sada su i drugi dresirani majmuni navrli na Novaka), Pavičić se pokazao i do kraja dokazao kao skorojević sitne duše pa trijumfalno opet udario na velikoga hrvatskog pisca, toga, po Pavičiću, sada ne više samo kretena nego i "društvenu karikaturu, grintavog nacionalističkoga starca koji ljubi skute ocu domovine", a piše "neinteligentne tekstove kvrgavim jezikom."

Posve razumijem užas koji je obuzeo lijevu falangu nakon što je izgubila još jednu veliku bitku. Onu gospodarsku nije ni započela, sjedila je u stožeru zureći u zid, nesposobna da smisli bilo kakav plan. Onu drugu bitku, nazovimo ju etičkom ili svjetonazornom, kako hoćete, izgubila je raspisivanjem referenduma o braku. Onu treću, nacionalnu, izgubila je odavno, jer se okrenula protiv naroda i sada je samo pitanje dana kada će ju narod otpiriti.

Taj užas vlasti zahvatio je naravno i podivljale medijske sluge režima kojima je zadnja slamka spasa panično pozivanje na – naciste, dotično njihove metode koje sada navodno preuzima "konzervativna revolucija". Tako Pavičić pjeva o Himmleru i Goebelsu, vrišti da će ga Novak poslati u logor, čime nadopunjuje kolegu Stazića koji vadi iz torbe Jasenovac. Riječ je tu o paranoji, bez sumnje.

Osobito mi je zanimljivo da spomenuti kolumnist u nekoliko navrata ponavlja, unutar uvreda, da je Slobodan Novak – star. To je valjda isto tako grijeh. "On je star i jadan", piše izbezumljeni novinar, propovijedajući tako neprikrivenu netrpeljivost prema starijim osobama, koju bih – da nije ofucano – nazvao mržnjom.

Eskimi i Japanci su u ne tako davna vremena imali običaj ostavljati starce u ledenoj pustoši, čim bi izgubili zube. Tragedija je Jurice Pavičića što mi Hrvati nemamo takav običaj, niti smo ga ikad imali. Dodatna je njegova tragedija što Slobodan Novak još ima zube, pa ih ponekad i pokaže, kao što je upravo učinio.

Nisu svi kolumnisti koji su se prošlih dana izredali na Novaku kao oni divljaci iz nedavnog slučaja grupnog silovanja, nisu se, velim, baš svi dohvatili nacizma nego su neki posegnuli za komunizmom i u njemu našli porijeklo Novakovih stajališta, tumačeći da je mladi partizan ostao starim komunistom, a komunizam da je bio gadan sustav jedino zbog averzije prema homoseksualcima. U svemu ostalom jako dobar.

Tako se i jedni i drugi bespomoćno batrgaju, nesposobni shvatiti zbilju i vraćajući se stalno u istu konfuznu žabokrećinu prošlosti iz koje vade ono što im je potrebno u trenutku kada posežu, pa čak i žrtvujući trenutačno svoju besmrtnu ljubav prema komunizmu, nalazeći bogohulno da je i on imao mana.

Jedina istina je ova: samosvojna i samosvjesna hrvatska kultura rekla je na vrlo civiliziran i zakonit način da se njezine vrijednosti imaju poštovati. Istodobno je pokazala visoku tolerantnost prema onima koji u hrvatsku kulturu – a ona nije prihvatila homoseksualnost - nisu integrirani, ne tražeći njihov progon, ne zahtijevajući da budu ostavljeni u ledenoj pustoši, tek napominjući im nježno da ako već jesu što jesu ne mogu biti kvalificirani za ono za što nisu. Slobodan Novak samo je esejistički izrekao isto, s detaljima koji i čine meso dobrog teksta, s potrebnom dozom ironije i nimalo prostački. Vrlo finom i nezamagljenom ironijom, tako da puk razumije.

Pomozi mi, pape

U gornjem je naslovu sažeta molitva "nevladinih" udruga rasplakanih nad svojim porazima i ogorčenih svojim mlitavim poslodavcima, to jest vlastima. Nakon što su vidjeli da njihova Vlada ne zna

izaći na kraj s odurnim konzervativcima, groznom Crkvom u Hrvata i lijepom našom ćirilicom, tzv. nevladine udruge pale su na koljena i počele zazivati dobroga Papu Franju, cinkajući hrvatske biskupe i nadbiskupe.

Nije to bila prva instanca kojoj su se Vladine nevladine udruge obratile izvan Hrvatske. Pokušale su dobiti simpatije u Europskoj uniji, ali ih je ona hladno odbila i glede ćirilice (po europskim načelima to je unutarnja stvar Hrvatske) i glede braka (i to je unutarnja). Kamo će dalje, gdje će? Ujedinjeni narodi? Ma ne, oni imaju Deklaraciju o ljudskim pravima, ali je pisana davno, užasno je nesuvremena, nema čak ni istospolnoga braka među ljudskom pravima. Odurno. Zastrašujuće! Preostaje samo dobri Franjo, premda one, Vladine udruge, uz ime Franjo vežu sve loše.

Nego, kako će dobrom Franji objasniti da je "Glas koncila" najtiražniji tjednik u Hrvatskoj? Teško. Nakon što mu to ne objasne jer ne mogu, Franjo će ih uputiti na demokratski sustav unutar kojega se trebaju snalaziti. Kada se i vatikanska adresa pokaže lošim izborom, nevladine vladine udruge mogu se još samo obratiti dragome Bogu. Njihova molitva glasi: Čuvaj nas Bože od kuge, rati, glada i HBK. Amen.

Četnička provokacija Zorana Pusića

U dane posvećene sjećanju na Vukovarce ubijene u srpskoj agresiji, u dane sjećanja na grad Vukovar koji su razorili i okupirali srpski četnici i jugoslavenska armija, velikosrpsko smeće Zoran Pusić postavlja usred Zagreba dvojezične ploče, postavlja ćirilicu u zagrebačkoj Ulici grada Vukovara, onu ćirilicu koju su ubojice donijeli u Vukovar, a branila bi se

možda već od 1991. i u Zagrebu da nije bilo Vukovara, da nije bilo smjelih hrvatskih branitelja, da je Srbiji i srpskim četnicima u Hrvatskoj uspio plan okupacije cijele Hrvatske.

U znak žalosti za tim velikosrpskim neuspjehom, postavljaju dakle Zoran Pusić i njegova banda dvojezične ploče u Ulici grada Vukovara, u Zagrebu, godine Gospodnje 2013. I ne bi to bilo tako sablažnjivo, tako neljudski nakazno, jer pacijenata i provokatora uvijek ima, ali postoji za to policija koja ih miče s ulica. No u subotu se dogodilo drukčije: Zorana Pusića i bandu dopratili su policijski automobili do mjesta gdje će vampiri (a tako i izgledaju) postaviti svoje ploče.

Jesu li policajci u pratnji znali kakva im je zadaća? Tko im je to zapovjedio? Njihov podšef koji je dobio nalog od svoga šefa, a ovaj od ministra unutarnjih poslova. Pa ako i nisu znali zašto moraju pratiti bandu, mogli su to saznati kada su vidjeli da njihovi štićenici postavljaju dvojezične ploče s imenom grada Vukovara, pa ih spriječiti, ploče rekvirirati, a provokatore uhititi. A nisu. Nisu se ni pobunili, nisu barem okrenuli leđa (ako se već boje pretpostavljenih velikosrpskih kadrova).

Pusić U znak žalosti za tim velikosrpskim neuspjehom, postavljaju dakle Zoran Pusić i njegova banda dvojezične ploče u Ulici grada Vukovara, u Zagrebu, godine Gospodnje 2013. I ne bi to bilo tako sablažnjivo, tako neljudski nakazno, jer pacijenata i provokatora uvijek ima, ali postoji za to policija koja ih miče s ulica. No u subotu se dogodilo drukčije: Zorana Pusića i bandu dopratili su policijski automobili do mjesta gdje će vampiri (a tako i izgledaju) postaviti svoje ploče. Te subotnje večeri režim je u potpori bandi jasno dao do znanja Hrvatima da mu se fućka i za njih i za njihove osjećaje, dao je do znanja da otvoreno staje na velikosrpsku stranu i da mu je od početka upravo to bio jedini plan, dao je do znanja da prezire i

hrvatske branitelje i hrvatsku policiju, onu hrvatsku policiju koja je u prvim mjesecima rata podnijela najveći teret i imala velik broj poginulih.

Pa dobro, kada je tako, a jest, onda ćemo mi učiniti sve da tako ne bude, a kada uvedemo red u ovoj zemlji svi će se oni naći u prvim redovima dvorane u kojoj će se voditi proces za veleizdaju.

Zagrepčani su odmah maknuli i uništili ploče, da načine mjesta za svijeće, a kada prođu dani sjećanja na vukovarsku tragediju svijeće više ne će biti dovoljne.

Pišem ovo u nedjelju navečer, dok se spremam na put u Vukovar. Jednim okom gledam Dnevnik. Hrvatski branitelj govori o očima koje je gledao 1991. u zarobljeničkom logoru u Srbiji i koje mu i danas gledaju u leđa. U hrvatskom Vukovaru, u samostalnoj hrvatskoj državi. Prisjećam se jutarnje molitve iz staroga molitvenika: "Zašto si me zaboravio, zašto hodim žalostan, dok me neprijatelj muči? Dok se satiru kosti moje, rugaju mi se neprijatelji moji, oni koji me muče."

Prijatelji neprijatelja sada su na vlasti u Hrvatskoj.
A ja ne namjeravam ostaviti ih da vladaju, kao što nisam pristao 1989., kao što nisam pristao 2002., pa ne ću, Boga mi velikoga, ni sada. Po onoj: "Svi vali tvoji i vode tvoje prelaze preko mene." Aleluja.

Hrvoje Hitrec